

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 125/12-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Lidije Grubić Radaković, kao predsjednice vijeća, te dr. sc. Zdenka Konjića, dr. sc. Marina Mrčele, Vesne Vrbetić i Dražena Tripala kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice Jasne Galešić, kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog S. L. zbog kaznenog djela iz članka 120. stavak 1. Osnovnog Krivičnog zakona Republike Hrvatske, odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Sisku od 9. prosinca 2011., broj K-43/08, u sjednici održanoj 17. travnja 2012.,

p r e s u d i o j e :

Odbija se žalba optuženog S. L. kao neosnovana i potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom optuženi S. L. kojem je suđeno u odsutnosti, proglašen je krivim zbog kaznenog djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava, ratnim zločinom protiv civilnog stanovništva iz članka 120. stavak 1. Osnovnog Krivičnog zakona Republike Hrvatske („Narodne novine“ broj 53/91 - dalje u tekstu: OKZRH) i na temelju te zakonske odredbe osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od devet godina.

Na temelju članka 122. stavak 4. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02 i 115/06 – dalje u tekstu : ZKP/97), optuženik je oslobođen od dužnosti naknade troškova kaznenog postupka.

Protiv te presude žalbu je podnio optuženi S. L. putem branitelja A. K., odvjetnika iz S., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske preinači prvostupanjsku presudu na način da optuženika oslobodi od optužbe, a podredno da je ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Spis je sukladno odredbi članka 373. stavak 1. ZKP/97, dostavljen na dužno razgledanje Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske koje se podneskom od 10. veljače 2012., broj KŽ-DO-212/12 negativno očitovalo o žalbi optuženika i predložilo ju kao neosnovanu odbiti.

Sjednica je održana u odsutnosti državnog odvjetnika jer je o istoj uredno obaviješten.

Žalba nije osnovana.

Žalitelj ističe bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 367. stavak 1. točka 11. ZKP/97, ali je ne obrazlaže, pa je prvostupanjska odluka ispitana sukladno odredbi članka 379. stavak 1. točka 1. ZKP/97 i pritom nije utvrđeno da bi bila počinjena citirana, a ni neka druga bitna povreda odredaba kaznenog postupka na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti. Stoga žalba zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka nije osnovana.

Nije osnovana ni žalba zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Osnovni prigovor kojim žalitelj dovodi u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja jesu razlike u iskazima svjedoka B. S. i to, iskaza iz istrage od 8. studenog 2006. i onog pred Višim sudom u Beogradu od 12. rujna 2011., koje razlike smatra bitnim i od odlučujućeg utjecaja na ocjenu njegove vjerodostojnosti, zbog čega je i tijekom glavne rasprave obrana predlagala psihijatrijsko vještačenje tog svjedoka.

U oba iskaza svjedok je potvrdio činjenicu da je zajedno sa optuženikom za vrijeme rata bio raspoređen u „tamošnju vojsku“ na stražu na okupiranom području oko P., gdje je u P. S. optuženi ubio pucanjem iz puške S. Š. dok je ovaj sjedio u svojoj kući na krevetu, nakon čega su ga zajedno pokopali u šljiviku iza kuće. U istrazi je decidirano izjavio da je to učinio iz puške M-70 kroz otvoren prozor pucajući mu u leđa, dok je pred Višim sudom u Beogradu ne mogavši se određeno izjasniti izjavio, da ga je ustrijelio iz zračne puške i to pucanjem u prsa u samoj kući.

Protivno žalbenim navodima, opravdano je prvostupanjski sud prihvatio iskaz svjedoka B. S. iz istrage kao vjerodostojan. Točno je da iskaz koji je svjedok dao pet godina kasnije pred Višim sudom u Beogradu u nekim, ali za samu inkriminaciju nebitnim dijelovima, odstupa od iskaza iz istrage, ali je iz načina njegovog iskazivanja, kada svjedok nije jasno i određeno mogao odgovoriti na neka pitanja, pa čak i o točnoj adresi stanovanja i datumu rođenja, na što ukazuje i sam žalitelj, evidentno da zbog proteka vremena ili životne dobi, očito više nije bio u mogućnosti davanja potpuno jasnog i određenog iskaza. Stoga, a pogotovo cijeneći neospornu kvalitetu iskaza iz istrage, ispravno je odbijen prijedlog obrane za njegovim psihijatrijskim vještačenjem na okolnost utvrđivanja sposobnosti za davanje iskaza. Naime, rezultati vještačenja ne bi utjecali na vrijednosnu ocjenu iskaza tog svjedoka koji je dao u istrazi, a s obzirom na okolnost da svjedok živi u R. S. postoje i razlozi za sumnju da bi se to moglo učiniti s velikim poteškoćama, odnosno da se ne bi ni moglo utvrditi, zbog čega je taj dokazni prijedlog ne samo nevažan nego i neprikladan.

Osim toga, i drugi dokazi potvrđuju iskaz navedenog svjedoka. Tako iz „Izveštaja o ubistvu Š. S.“ Komande ... P., proizlazi da je S. Š. „ubio borac S. L.“ dana ... godine, a da je dana 5. travnja 1996. izvršen i upis činjenice smrti proizlazi iz Smrtnog lista Matičnog ureda P.. Iz iskaza svjedokinje Lj. S. proizlazi da je optuženik u vrijeme kada se govorilo o ubojstvu S. Š. nosio „... uniformu“, jer se sjeća da je tada upravo on odvezao automobil njezinog sina nakon što su ga pripadnici tzv. ... odveli od kuće, a kasnije je nađen ubijen.

Prvostupanjski je sud ispravno otklonio i obranu optuženika koja je u potpunosti suprotnosti sa utvrđenjima utemeljenim na naprijed navedenim i prihvaćenim dokazima, te je na potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje primijenio odgovarajuće odredbe materijalnog zakona, pa nema povrede kaznenog zakona koju žalitelj posredno ističe kao posljedicu pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja. Ispitivanjem prvostupanjske presude po službenoj dužnosti, sukladno članku 379. stavak 1. točka 2. ZKP/97, nisu utvrđene ni povrede kaznenog zakona iz članka 368. KZ na štetu optuženika.

Nije osnovana ni žalba zbog odluke o kazni. Prvostupanjski sud je utvrdio sve okolnosti koje su od utjecaja na vrstu i mjeru kazne, a koje je bio u mogućnosti utvrditi s obzirom da je optuženiku suđeno u odsutnosti. Pritom je u adekvatnoj mjeri olakotnom cijenio njegovu dosadašnju neosuđivanost, a otegotnom činjenicu da je kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme rata lišio života civilnu osobu, muškarca starije životne dobi u njegovoj kući na krevetu. Stoga se i prema ocjeni Vrhovnog suda Republike Hrvatske, kao drugostupanjskog suda, kazna zatvora u trajanju od devet godina na koju je optuženik osuđen, s obzirom na stupanj njegove krivnje, težinu i pogibeljnost počinjenog kaznenog djela te svrhu kažnjavanja, u konkretnoj situaciji ukazuje u svemu primjerenom za ostvarenje svih zahtjeva opće i posebne svrhe kažnjavanja iz članka 6. i članka 56. KZ.

Slijedom svega iznijetog, na temelju članka 387. ZKP/97 presuđeno je kao u izreci.

U Zagrebu 17. travnja 2012.

Zapisničar:
Jasna Galešić, v.r.

Predsjednica vijeća:
Lidija Grubić Radaković, v.r.